TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2005. gada 15. septembrī *

Lieta C-140/04

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Hof van beroep te Antwerpen* (Beļģija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2004. gada 11. martā un kas Tiesā reģistrēts 2004. gada 16. martā, tiesvedībā

***United Antwerp Maritime Agencies NV***

pret

***Belgische Staat***

un

***Seaport Terminals NV***

pret

***Belgische Staat,***

***United Antwerp Maritime Agencies NV.***

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*] (referents), E. Juhāss [*E. Juhász*] un M. Ilešičs [*M. Ilešič*],

ģenerāladvokāts Damaso Ruiss-Harabo Kolomers [*Dámaso Ruiz-Jarabo Colomer*], sekretāre M. M. Ferreira [*M. M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 7. aprīlī,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *United Antwerp Maritime Agencies NV* vārdā — Ē. Geverss [*E. Gevers*], *advocaat*,

— *Seaport Terminals NV* vārdā — P. Hūgmartenss [*P. Hoogmartens*] un G. Haige [*G. Huyghe*], *advocaten*,

— Beļģijas valdības vārdā — D. Havena [*D. Haven*], pārstāve,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — K. Lūiss [*X. Lewis*], pārstāvis, kam palīdz F. Taitshavers [*F. Tuytschaever*], *advocaat*,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 26. aprīlī,

pasludina šo spriedumu.

## Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 203. panta 3. punkta ceturto ievilkumu Padomes 1992. gada 12. oktobra regulā (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 302, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Muitas kodekss").

2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar prāvām starp *BelgischeStaat* un jūras transporta sabiedrību *United Antwerp Maritime Agencies NV* (turpmāk tekstā — "*Unamar*"), kā arī ekspeditoru sabiedrību *Seaport Terminals NV*, kas kļuva par *Katoen Natie Terminals NV* (turpmāk tekstā — "*Seaport Terminals*"), attiecībā uz muitas parāda samaksu, kurš radies sakarā ar tādu preču izņemšanu no muitas uzraudzības, kas ir apliekamas ar ievedmuitas nodokli.

### Kopienu tiesiskais regulējums

*Muitas kodekss*

3 Muitas kodeksa 37. pants paredz:

"1. Preces, kas ievestas Kopienas muitas teritorijā, no to ievešanas brīža atrodas muitas uzraudzībā. Tās var pakļaut muitas dienestu kontrolei saskaņā ar spēkā esošajiem noteikumiem.

2. Tām ir jāpaliek šādā uzraudzībā tik ilgi, cik vajadzīgs, lai noteiktu to statusu muitā [..]."

4 Minētā kodeksa 38. pants nosaka:

"1. Kopienas muitas teritorijā ievestās preces pavada persona, kas tās nevilcinoties nogādā Kopienā pa muitas dienestu noteiktu maršrutu saskaņā ar šo dienestu norādījumiem, ja tādi ir doti:

a) muitas iestāžu norādītā muitas iestādē vai jebkurā citā šo dienestu norādītā vai atļautā vietā;

[..]

2. Jebkura persona, kas uzņemas atbildību par preču pārvadāšanu pēc ievešanas Kopienas muitas teritorijā, arī pārkraušanas rezultātā, ir atbildīga par 1. punktā noteikto pienākumu izpildi.

[..]"

5 Tā paša kodeksa 40. pants paredz:

"Preces, kuras tiek nogādātas muitas iestādē vai citā muitas dienestu norādītā vai atļautā vietā saskaņā ar 38. panta 1. punkta a) apakšpunktu, muitai uzrāda tā persona, kas ievedusi preces Kopienas muitas teritorijā, vai — attiecīgā gadījumā — persona, kas uzņemas atbildību par preču pārvadāšanu pēc šādas ievešanas."

6 Muitas kodeksa 43. pants paredz:

"Ievērojot 45. pantu, par muitai 40. panta nozīmē uzrādītām precēm iesniedzama kopsavilkuma deklarācija.

Kopsavilkuma deklarācija iesniedzama, tiklīdz preces uzrādītas muitai. Muitas dienesti tomēr var nolikt [noteikt] deklarācijas iesniegšanai termiņu, kas nepārsniedz vienu darba dienu pēc preču uzrādīšanas muitai."

7 Minētā kodeksa 44. panta 2. punktā ir noteikts:

"Kopsavilkuma deklarāciju iesniedz:

a) persona, kas ir ievedusi preces Kopienas muitas teritorijā, vai jebkura persona, kas uzņemas atbildību par preču pārvadāšanu pēc šādas ievešanas, vai

b) persona, kuras vārdā rīkojas a) apakšpunktā minētās personas."

8 Minētā kodeksa 46. panta 1. punkts paredz:

"Preces izkrauj vai pārkrauj no transporta līdzekļa, ar kuru tās tiek vestas, vienīgi ar muitas dienestu atļauju šo dienestu norādītās vai atļautās vietās.

[..]"

9 Muitas kodeksa 50. pants nosaka:

"Līdz nodošanai muitošanas vai izmantošanas režīmā muitai uzrādītās preces pēc šādas uzrādīšanas ir pagaidu glabāšanā esošu preču statusā. Šādas preces turpmāk apzīmētas kā "preces pagaidu glabāšanā"."

10 Minētā kodeksa 51. pants paredz:

"1. Preces pagaidu glabāšanā atļauts glabāt vienīgi muitas iestāžu atļautās vietās šo iestāžu noteiktā kārtībā.

2. Muitas iestādes var likt preču valdītājam iemaksāt nodrošinājumu, lai nodrošinātu jebkura muitas parāda samaksu, kas var rasties sakarā ar 203. vai 204. pantu."

11 Tā paša kodeksa 53. panta 2. punkts paredz:

"Muitas dienesti var uz preču valdītāja atbildīb[u] un par viņa līdzekļiem likt pārvest noteiktās preces uz īpašu vietu, kur tās atrodas dienestu uzraudzībā, kamēr preču stāvoklis tiek nokārtots."

12 Muitas kodeksa 203. pants paredz:

"1. Ievedmuitas parāds rodas:

— nelikumīgi izņemot no muitas uzraudzības ar ievedmuitas nodokli apliekamās preces.

2. Muitas parāds rodas brīdī, kad preces tiek izņemtas no muitas uzraudzības.

Parādnieki ir:

— persona, kas izņēmusi preces no muitas uzraudzības,

— jebkura persona, kas piedalījusies šādā izņemšanā vai apzinājusies, vai kurai būtu bijis jāapzinās, ka preces tikušas izņemtas no muitas uzraudzības,

— jebkura persona, kas ieguvusi vai valdījusi attiecīgās preces un preču iegūšanas vai saņemšanas brīdī apzinājusies, vai kurai būtu bijis jāapzinās, ka tās izņemtas no muitas uzraudzības,

un

— attiecīgā gadījumā — persona, kam jāizpilda pienākumi, ko uzliek preču pagaidu glabāšana vai tās muitas procedūras piemērošana, kurā preces nodotas."

*Regula (EEK) Nr. 2454/93*

13 183. panta 1. un 2. punkts Komisijas 1993. gada 2. jūlija regulā (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 253, 1. lpp., un labojums OV 1994, L 268, 32. lpp.; turpmāk tekstā — "Īstenošanas regula") paredz:

"1. Kopsavilkuma deklarāciju paraksta persona, kas to sagatavo.

2. Kopsavilkuma deklarāciju vizē muitas dienesti, kas to patur, lai pārliecinātos, ka precēm, uz kurām deklarācija attiecas, Kodeksa 49. pantā paredzētā termiņā nosaka kādu muitas apstiprinātu režīmu vai izmantošanu."

14 Īstenošanas regulas 184. pants paredz:

"1. Preces, par kurām ir sagatavota kopsavilkuma deklarācija, bet kuras nav izkrautas no transportlīdzekļa, ar ko tās pārvadā, 183. panta 1. punktā minētā persona pēc muitas dienestu lūguma neskartā veidā uzrāda par jaunu, kamēr attiecīgajām precēm nenosaka kādu muitas apstiprinātu režīmu vai izmantošanu.

2. Jebkurai personai, kas preces tur [kuras valdījumā preces atrodas] pēc to izkraušanas ar nolūku tās pārvietot vai uzglabāt, par saistošu kļūst pienākums pēc muitas dienestu lūguma preces neskartā veidā uzrādīt par jaunu."

**Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi**

15 Saskaņā ar nolēmumu par prejudiciālo jautājumu uzdošanu *Unamar* iesniedza Antverpenes muitas iestādē kopsavilkuma deklarāciju par cigarešu partiju — minētās cigaretes tika deklarētas kā ārpuskopienas preces, — kurai 1996. gada 9. jūnijā tika piešķirts autentiskums. Tā paša gada 18. jūnijā *Seaport Terminals* izkrāva konteineru ar minētajām precēm no kuģa *M/S Cap Trafalgar*, kurā attiecīgās preces bija atvestas no Paranagvas [*Paranagua*] (Brazīlija) uz Antverpeni. *Seaport*

*Terminals* izkrāva minēto konteineru uz muliņa, un tam nebija piešķirts muitas apstiprināts režīms vai izmantošana. 1996. gada 19. jūnijā tika konstatēts, ka iepriekšējā dienā konteiners ir nozagts, tāpēc to vairs nav iespējams uzrādīt muitas iestādēm.

16 Beļģijas Muitas un akcīzes iestāde no tā secināja, ka konteiners, par kuru ir strīds, ir ievests Eiropas Savienības muitas teritorijā nelikumīgi un tādējādi ir radies ievedmuitas parāds.

17 Tāpēc minētā iestāde 1998. gada 13. martā sagatavoja un izdeva pieprasījumu, lai *Unamar* un *Seaport Terminals* katra samaksā ievedmuitas nodokli un akcīzes nodokli EUR 785 555,04 apmērā, kā arī procentus un [sedz] izmaksas.

18 Tāpat no nolēmuma par prejudiciālo jautājumu uzdošanu izriet, ka minētā iestāde juridiski ir balstījusies uz Muitas kodeksa 202. panta 1. un 3. punktu un 203. pantu, kā arī — attiecībā uz *Seaport Terminals* — uz Īstenošanas regulas 184. panta 2. punktu.

19 *Unamar* un *Seaport Terminals* iesniedza protestus pret tām izsniegtajiem pieprasījumiem. 2002. gada 9. septembra spriedumā *Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen* [Antverpenes Pirmās instances tiesa] vispirms apvienoja minētos protestus un pēc tam tos noraidīja pamatojuma trūkuma dēļ.

20 *Unamar* un *Seaport Terminals* attiecīgi 2002. gada 14. oktobrī un 2003. gada 9. janvārī iesniedza apelācijas sūdzības par šo spriedumu *Hof van beroep te Antwerpen* [Antverpenes Apelācijas tiesā], kas nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

"1) Vai par personu, kam jāizpilda pienākumi, ko uzliek preču pagaidu glabāšana (kas paredzēta 203. panta 3. punkta pēdējā ievilkumā Kopienas Muitas kodeksā, kas izveidots ar [..] Regulu Nr. 2913/92 [..]; turpmāk tekstā — "Muitas kodekss"), var uzskatīt personu, kam jāuzrāda preces muitā (Muitas kodeksa 40. pants), tāpēc tai vai tās pārstāvim ir jāiesniedz kopsavilkuma deklarācija (Muitas kodeksa 44. panta 2. punkts) un tā jāparaksta (183. panta 1. punkts Kopienas Muitas kodeksa īstenošanas noteikumos, kas ietverti [..] Regulā Nr. 2454/93 [..]; turpmāk tekstā — "Īstenošanas regula"), un jāuzrāda preces muitas iestādēm, šīm precēm vēl atrodoties transportlīdzeklī, ar kuru tās ievestas Kopienā, kamēr tām nav noteikts muitas apstiprināts režīms vai izmantošana?

2) Vai par personu, kam jāizpilda pienākumi, ko uzliek preču pagaidu glabāšana (kas paredzēta Muitas kodeksa 203. panta 3. punkta pēdējā ievilkumā), var uzskatīt personu, kuras valdījumā preces atrodas pēc to izkraušanas ar nolūku tās pārvietot vai uzglabāt un ko tādēļ, pamatojoties uz Muitas kodeksa 51. panta 2. punktu un 53. panta 2. punktu, var uzskatīt par preču valdītāju, kuram šī iemesla dēļ, pamatojoties uz Īstenošanas regulas 184. panta 2. punktu, ir pienākums pēc muitas dienestu lūguma neskartā veidā uzrādīt šīs preces no jauna?

3) Ja atbilde uz pirmo un otro jautājumu ir apstiprinoša, — vai šajos jautājumos minētās personas var uzskatīt par vienlaikus, tātad solidāri atbildīgām attiecībā

uz muitas parādu gadījumā, ja tās ir dažādas personas (šajā gadījumā attiecīgi kuģniecības sabiedrības pārstāvis, kas ievedis preces Kopienā, un ekspeditors, kura pienākums ir preces uzglabāt vai pārvietot izkraušanas vietā/uz muitas dienestu norādītā muliņa)?

4) Ja atbilde uz trešo jautājumu ir apstiprinoša, — vai pirmajā jautājumā minētā persona ir parādnieks līdz brīdim, kad precēm nosaka kādu muitas apstiprinātu režīmu vai izmantošanu, neraugoties uz to, ka pēc izkraušanas no transportlīdzekļa, ar kuru šīs preces ievestas Kopienā, tās ir uzglabājusi vai pārvietojusi otrajā jautājumā minētā persona?

5) Ja atbilde uz trešo jautājumu ir noliedzoša, — vai ir uzskatāms, ka pirmajā jautājumā minētā persona ir muitas parādnieks līdz brīdim, kad preces ir pārņēmusi otrajā jautājumā minētā persona, un vai otrajā jautājumā minētā persona kļūst par parādnieku tikai tajā brīdī, kad uzņemas preču uzglabāšanu un pārvietošanu?

6) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša un atbilde uz otro jautājumu ir noliedzoša, — vai ir uzskatāms, ka pirmajā jautājumā minētā persona ir parādnieks līdz brīdim, kad preces pārņem otrajā jautājumā minētā persona, vai arī — līdz brīdim, kad precēm ir noteikts muitas apstiprināts režīms vai izmantošana?"

**Par prejudiciālajiem jautājumiem**

21 Uzdodot šos jautājumus, kas aplūkojami kopā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas uzzināt, vai Muitas kodeksa 203. panta 3. punkta ceturtais ievilkums ir jāinterpretē tādā veidā, ka "persona, kam jāizpilda pienākumi, ko uzliek preču pagaidu glabāšana", var būt gan persona, kam ir jāuzrāda preces muitai tā paša kodeksa 40. panta nozīmē, gan persona, kuras valdījumā minētās preces atrodas pēc to izkraušanas, lai tās pārvietotu vai uzglabātu. Apstiprinošas atbildes gadījumā iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai tādos apstākļos, kādi ir pamata lietā, šīs personas var uzskatīt par solidāri atbildīgām par muitas parāda samaksu.

22 Lai atbildētu uz šiem jautājumiem, jāaplūko Muitas kodeksa un Īstenošanas regulas normas par režīmu, kas piemērojams Kopienas muitas teritorijā ievestām precēm, kurām vēl nav noteikts muitas apstiprināts režīms vai izmantošana.

23 Atbilstoši Muitas kodeksa 38. panta 1. punkta a) apakšpunktam un 38. panta 2. punktam Kopienas muitas teritorijā ievestās preces personai, kas tās ievedusi, vai — attiecīgā gadījumā — personai, kas uzņemas atbildību par preču pārvadāšanu pēc šīs ievešanas, ir nevilcinoties jānogādā muitas iestāžu norādītā muitas iestādē vai jebkurā citā šo dienestu norādītā vai atļautā vietā. Saskaņā ar tā paša kodeksa 40. pantu minētās preces muitai uzrāda šīs pašas personas.

24 Atbilstoši tā paša kodeksa 43. pantam par muitai minētā 40. panta nozīmē uzrādītām precēm ir iesniedzama kopsavilkuma deklarācija, kas principā ir iesniedzama, tiklīdz preces ir uzrādītas muitai. No Muitas kodeksa 44. panta 2. punkta a) un b) apakšpunkta izriet, ka šo deklarāciju iesniedz vai nu persona, kas ir ievedusi preces Kopienas muitas teritorijā, vai jebkura persona, kas uzņemas atbildību par preču pārvadāšanu pēc šādas ievešanas, vai arī persona, kuras vārdā rīkojas abas iepriekš minētās personas.

25 Muitas kodeksa 50. pantā ir noteikts, ka līdz nodošanai muitošanas vai izmantošanas režīmā muitai uzrādītās preces pēc šādas uzrādīšanas ir pagaidu glabāšanā esošu preču statusā.

26 Tā paša kodeksa 46. panta 1. punkts paredz, ka šīs preces izkrauj no transportlīdzekļa, ar kuru tās tiek vestas, vienīgi ar muitas dienestu atļauju šo dienestu norādītās vai atļautās vietās.

27 Saskaņā ar minētā kodeksa 51. panta 2. punktu muitas iestādes var likt preču valdītājam iemaksāt nodrošinājumu, lai nodrošinātu jebkura muitas parāda samaksu, kas var rasties sakarā ar tā paša kodeksa 203. pantu.

28 No Muitas kodeksa 203. panta 1. punkta izriet, ka ievedmuitas parāds rodas, nelikumīgi izņemot no muitas uzraudzības ar ievedmuitas nodokli apliekamas preces; parāds rodas šādas izņemšanas brīdī (it īpaši skat. 2005. gada 20. janvāra spriedumu lietā C-300/03 *Honeywell Aerospace*, Krājums, I-689. lpp., 18. punkts). Saskaņā ar Tiesas judikatūru izņemšana no muitas uzraudzības ietver visus tādus

darbības un bezdarbības gadījumus, kuru rezultātā kaut uz īsu brīdi kompetentām muitas iestādēm ir liegta piekļuve muitas uzraudzībai pakļautām precēm un traucēta Muitas kodeksa 37. panta 1. punktā paredzētās kontroles veikšana (it īpaši skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Honeywell Aerospace*, 19. punkts).

29 Atbilstoši minētā kodeksa 203. panta 3. punkta ceturtajam ievilkumam šādā gadījumā pienākums samaksāt muitas parādu ir uzlikts dažādu kategoriju personām, to skaitā personām, kas izņēmušas [preces] no muitas uzraudzības, attiecīgā gadījumā — "personai, kam jāizpilda pienākumi, ko uzliek preču pagaidu glabāšana".

30 Kā Tiesa jau ir atzinusi, Kopienas likumdevējs kopš Muitas kodeksa stāšanās spēkā ir vēlējies pilnībā paredzēt nosacījumus, pēc kādiem nosakāmas personas, kas ir muitas parādnieki (2004. gada 23. septembra spriedums lietā C-414/02 *Spedition Ulustrans*, Krājums, I-8633. lpp., 39. punkts, un 2005. gada 3. marta spriedums lietā C-195/03 *Papismedov* u.c., Krājums, I-1667. lpp., 38. punkts).

31 No nolēmuma par prejudiciālu jautājumu uzdošanu izriet, ka preces, par kurām ir pamata prāva, ir uzrādītas kompetentā muitas iestādē, līdz nodošanai muitošanas vai izmantošanas režīmā par tām ir iesniegta kopsavilkuma deklarācija, un tātad tās ir ieguvušas pagaidu glabāšanā esošu preču statusu. Turklāt ir zināms, ka šīs preces ir izņemtas no muitas uzraudzības pēc zādzības, kas notika pēc tam, kad *Seaport Terminals* bija izkrāvusi šīs preces no kuģa un novietojusi uz muliņa.

32 Iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai šādā gadījumā personu, kas attiecīgās preces ir uzrādījusi muitas iestādē Muitas kodeksa 40. panta nozīmē, kā arī personu, kuras valdījumā preces atrodas pēc to izkraušanas ar nolūku tās pārvietot vai uzglabāt, var uzskatīt par muitas parādniekiem kā personas, kam "jāizpilda pienākumi, ko uzliek preču pagaidu glabāšana", Muitas kodeksa 203. panta 3. punkta ceturtā ievilkuma nozīmē.

33 Kā *Unamar* un Eiropas Kopienu Komisija ir pamatoti apgalvojušas, no brīža, kad pagaidu glabāšanā esošas preces ir izkrautas no transportlīdzekļa, ar kuru tās vestas, un tiek uzglabātas līdz nodošanai muitošanas vai izmantošanas režīmā, līdz brīdim, kad šīs preces tiek izņemtas no muitas uzraudzības, muitas parādnieks minētā 203. panta 3. punkta ceturtā ievilkuma nozīmē ir persona, kuras valdījumā minētās preces atrodas.

34 Attiecībā uz "pienākumiem, ko uzliek preču pagaidu glabāšana" minētās normas nozīmē, Īstenošanas regulas 184. panta 1. punkts paredz, ka tās pašas regulas 183. panta 1. punktā norādītā persona, proti, persona, kas ir parakstījusi kopsavilkuma deklarāciju, pēc muitas dienestu lūguma neskartā veidā no jauna uzrāda attiecīgās preces, kas vēl nav izkrautas no transportlīdzekļa, kurā tās atrodas. Savukārt saskaņā ar tā paša panta 2. punktu "jebkurai personai, kas preces tur [kuras valdījumā preces atrodas] pēc to izkraušanas ar nolūku tās pārvietot vai uzglabāt, [minētais pienākums kļūst] par saistošu".

35 No tā paša Īstenošanas regulas 184. panta formulējuma izriet, ka izšķirošais kritērijs, nosakot personu, kurai pēc muitas dienestu lūguma ir pienākums no jauna uzrādīt

pagaidu glabāšanā esošās preces laika posmā pēc to izkraušanas, ir minēto preču valdījums. Minētās preces atrodas valdītāja uzraudzībā, un viņš tās no jauna uzrāda pēc muitas dienestu lūguma; šajā laikā personai, kas parakstījusi kopsavilkuma deklarāciju, vairs nav faktiskas kontroles pār minētajām precēm.

36 Minētā pienākuma mērķis ir — izmantojot valdījuma kritēriju, cik vien iespējams labi nodrošināt muitas dienestu kontroli pār pagaidu glabāšanā esošām precēm; minētā kontrole ir paredzēta Muitas kodeksa 37. panta 1. punktā.

37 Šī interpretācija ir nostiprināta minētā kodeksa 51. panta 2. punktā, kas paredz, ka muitas iestādes var likt preču "valdītājam" iemaksāt nodrošinājumu, lai nodrošinātu jebkura muitas parāda samaksu, kas var rasties saskaņā ar tā paša kodeksa 203. pantu.

38 Attiecībā uz pienākumu atbilstoši Muitas kodeksa 49. pantam paredzētā termiņā noteikt pagaidu glabāšanā esošām precēm kādu muitas apstiprinātu režīmu vai izmantošanu — šis pienākums attiecīgā gadījumā ir deklarācijas iesniedzējam — to neskar tā paša kodeksa 203. panta 3. punkta ceturtais ievilkums, kas attiecas tikai uz pienākumiem, kuri saistīti ar pašu pagaidu glabāšanā esošo preču "glabāšanu".

39 No tā izriet, ka frāze "persona, kam jāizpilda pienākumi, ko uzliek preču pagaidu glabāšana", Muitas kodeksa 203. panta 3. punkta ceturtā ievilkuma nozīmē pēc attiecīgo preču izkraušanas attiecas uz personu, kuras valdījumā šīs preces atrodas.

40 Nosakot, ka gadījumā, ja pienākums samaksāt vienu muitas parādu ir uzlikts vairākām personām, tās par šo parādu ir atbildīgas solidāri, Muitas kodeksa 213. pantā noteiktais nemaina minēto interpretāciju, jo tādos apstākļos, kādi ir pamata prāvā, personai, kas ir parakstījusi kopsavilkuma deklarāciju — atšķirībā no personas, kuras valdījumā preces atrodas pēc izkraušanas, — vairs nav pienākuma pēc muitas dienestu lūguma no jauna uzrādīt preces.

41 Ņemot vērā minētos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild: Muitas kodeksa 203. panta 3. punkta ceturtais ievilkums ir jāinterpretē tādā veidā, ka frāze "persona, kam jāizpilda pienākumi, ko uzliek preču pagaidu glabāšana", attiecas uz personu, kuras valdījumā minētās preces atrodas pēc to izkraušanas ar nolūku šīs preces pārvietot vai uzglabāt.

**Par tiesāšanās izdevumiem**

42 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata prāvā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

**203. panta 3. punkta ceturtais ievilkums Padomes 1992. gada 12. oktobra regulā (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi ir jāinterpretē tādā veidā, ka frāze "persona, kam jāizpilda pienākumi, ko uzliek preču pagaidu glabāšana", attiecas uz personu, kuras valdījumā minētās preces atrodas pēc to izkraušanas ar nolūku šīs preces pārvietot vai uzglabāt.**

[Paraksti]